

בשר וחלב

בתוך פסוקי התורה מוטמנים רמזים המצביעים על דרישה לא לאכול בשר וחלב יחדיו ועוד איסורים הקשורים בכך.

אפשר אולי למצוא נימוקים הגיוניים לאיסורים הללו מתחומי הבריאות, הסמליות, תורת הנסתר, וכו'. אף על פי כן הסיבה לקיום הדרישה נעוצה במצות התורה: התורה מצווה ואנחנו עושים.

שמות כג: יט ראשית, בכורי אדמתך, תביא, בית יהוה אלהיך; לא-תבשל גדי, בחלב אמו..

שמות לד: כו ראשית, בכורי אדמתך, תביא, בית יהוה אלהיך; לא-תבשל גדי, בחלב אמו..

דברים יד: כא לא תאכלו כל-נבלה לגר אשר-בשעריך תתננה ואכלה, או מכר לנכרי--כי עם קדוש אתה, ליהוה אלהיך; לא-תבשל גדי, בחלב אמו.

. התלמוד (חולין ע'קטו) מסיקה שאסור אכילה בשר וחלב ביחד, ואסור בישול בשר וחלב ביחד, ואסור הנאה בבשר וחלב ביחד. היא מגיעה למסקנותיה בעניין מתוך מילים ובטוויים (שלקורא מיותרים) בדיונים בנושאים אחרים כגון פסח, משכבי זכר, טריפות, נבלות, וערלה (אסור לאכול פירות מעץ לפני שעברו 3 ל 4 שנים מזמן נטיעתם) ואולי עוד.

אם מחובר אתה לה' ולתורתו אזי אתה תקבל מה שנאמר בתלמוד לגבי בשר וחלב היות ויש הגיון פנימי בנידון וכבר התוודעת לכך מנושאים אחרים. ואף על פי כן יש דרכים אחרות להגיע לאותם מסקנות מבדיקת המילים עצמם. הכל נמצא מתוך הצו "לֹא-תִבְנֶשֶׁל גְּדִי, בְּחֶלֶב אִמּוֹ." כמה מפורשים הציעו פתרונות שונות בלשניות לנושא. אחד מהם היה הגאון רבי יעקב צבי מקלנבורג (1735-1851) בספרו "הכתב והקבלה".

שמות כג:יט לא-תִבְנֶשֶׁל גְּדִי, בְּחֶלֶב אִמּוֹ..

המילה "**בישול**" בעברית של המקרא כוללת:

1. הבשלה (בראשית מ, יואל ד, ג).

2. בישול במים.

3. צלייה על ידי אש.

מכאן נאסר כל תערובת של בשר וחלב היות ובלתי נמנע שאחד מהפעולות הנ"ל יקרה כתוצאה מעירוב.

"גדי" בעברית יכול להיות הרך של כבש, עז, או פרה.

" כל מקום שנאמר "גדי" סתם אפילו פרה ורחל

במשמעו" (תלמוד, חוליו קיג):.

המילה "**אם**" יכולה גם כן לשמש בתור "אספה" כולל כל הפרטים של סוג מסוים.

בחלב אמו. דע שמו שיורה שם "אם" בפרטות על התולדות ככה ישמש בכלל על הפרטיים המתאחדים יחד... כמו "מה אמך לביא" (יחזקאל יט,ב), "אמך כגפן"

(יחזקאל יט, י), "ודמיתי אמך" (הושע ד,ה) שתרגומם "כנישתה" [אסיפה] על כלל כנסת ישראל.

"אם בחור", (ירמיה טו,ח) שתרגומו "סיעת עולומיהן" וכפירוש # הרד"ק "קהלת בחורים"....

כלל שם "אם" פה ישמש על כלל מן הבהמות הטהורות המתאחדים יחד בטבע בריאתם ומצוינים מכל שאר מן בעלי חיים להיותם מפרסות פרסה ומעלות גרה ובסמנים האלה הם משתתפים ומתאחדים להיותם כסוג אחד.

נגד טענות כמו שמא ב"חלב" הכוונה היא ל"חאיילב" [סוג של שומן בשרי] המחבר משיב שחלב (נוזל) של בהמות תמיד נסמכת כגון "בחלב אמו" וזה בניגוד למילה "חאיילב" שנשאת כמו שהיא.

שמות לד: כו...לא-תִבְנֶשֶׁל גְּדִי, בְּחֶלֶב אִמּוֹ.

דברים יד:כא...לא-תִבְנֶשֶׁל גְּדִי, בְּחֶלֶב אִמּוֹ..

המחבר מסביר שהאסור לבשל כולל את מעשה האכילה היות ופעולת העיכול היא גם בישולה של האוכל.

ההנאה של בשר בחלב כמו כן אסורה ונלמדה מלשון
האכילה הכוללת גם הנאה כמו:

"וכן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה" (משלי ל, כ).

"כי אם הלחם אשר הוא אוכל" (בראשית לט, ו) – בקשר
להצעה שיוסף קיבל להזדווג אם אשת ופטיפור.

האסור, "לא-תִבְנֶשֶׁל גְדִי, בַּחֲלֵב אִמּוֹ," לכן מקיף שיללת
אכילה, תערובת, והנאה של בשר הבא מכבשים,
מעזים, ומבקר. היא לא כוללת בשר הבא מחיות
כשרות פרט להם. המחבר מביא עוד דוגמאות ודברי
הסבר לחזק את העניין.

אם אתם מסכימים למצווה ופירושה או לא זה דבר
אחד. ואף על פי כן אי אפשר לכחש לאפשרות שכל
הקף המצוה לפי חז"ל נמצא במרומז בתוך המילים
עצמם של מקרא.